

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Pavla Moravce a soudkyň JUDr. Miluše Krejzlíkové a Mgr. Miroslavy Lanžhotské ve věci

žalobců: a/ **Ing. Jan Boháč**, narozený 27. 3. 1956
bytem Masarykovo nábřeží 2058/35, 110 00 Praha 1
b/ **Radim Boháč**, narozený 15. 5. 1988
bytem Štěpařská 1196/18, 152 00 Praha 5 – Hlubočepy
c/ **Terezie Ratajová**, narozená 15. 5. 1988
bytem Na Hlinkách 418, 252 25 Jinočany
všichni zastoupeni advokátkou JUDr. Zorkou Černohorskou
sídlem Balbínova 384, 261 01 Příbram II

proti
žalované: **Česká republika – Státní pozemkový úřad**, identifikační číslo 01312774
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3
zastoupená advokátem Mgr. Miloslavem Strnadem
sídlem Jugoslávská 620/29, 120 00 Praha 2

o nahrazení projevu vůle

k odvolání účastníků proti rozsudku Okresního soudu v Semilech ze dne 26. srpna 2022,
č. j. 6 C 27/2020-1395,

takto:

- I. Rozsudek okresního soudu se ve výroku I. **potvrzuje**.
- II. Rozsudek okresního soudu se ve výroku II. **mění** tak, že žalovaná je povinna nahradit náklady řízení a/ žalobci ve výši 172.525,50 Kč a každému z b/ a c/ žalobců ve výši 86.262,75 Kč, to vše do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobců.
- III. Žalovaná je povinna nahradit náklady odvolacího řízení a/ žalobci ve výši 34.262 Kč a každému z b/ a c/ žalobců ve výši 17.131 Kč, to vše do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobců.

Odůvodnění:

1. Okresní soud shora označeným rozsudkem nahradil projev vůle žalované k uzavření smlouvy o bezúplatném převodu pozemků v následujícím znění:

Převádějící: Česká republika – Státní pozemkový úřad
Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3

Nabyvatel: a/ Ing. Jan Boháč, narozený 27. března 1956
bytem Masarykovo nábřeží 2058/35, 110 00 Praha 1
b/ Radim Boháč, narozený 15. května 1988
bytem Štěpařská 1196/18, 152 00 Praha 5 – Hlubočepy
c/ Terezie Ratajová, narozená 15. května 1988
bytem Na Hlinkách 418, 252 25 Jinočany

Převádějící za účelem uspokojení části restitučních nároků převádí nabyvatelům jako náhradu za nevydané pozemky touto smlouvou bezúplatně podle § 11a zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, do jejich spoluvlastnictví následující pozemky:

- p. č. 623/34 v katastrálním území Hrubá Skála, zapsaný na listu vlastnictví 10002 u Katastrálního úřadu pro Liberecký kraj, Katastrální pracoviště Semily,
- p. č. 3748/2 v katastrálním území Semily, zapsaný na listu vlastnictví 10002 u Katastrálního úřadu pro Liberecký kraj, Katastrální pracoviště Semily,
- p. č. 865/11 v katastrálním území Mašov u Turnova, zapsaný na listu vlastnictví 10002 u Katastrálního úřadu pro Liberecký kraj, Katastrální pracoviště Semily,
- p. č. 1461/2 v katastrálním území Lomnice nad Popelkou, zapsaný na listu vlastnictví 10002 u Katastrálního úřadu pro Liberecký kraj, Katastrální pracoviště Semily.

Spoluvlastnický podíl nabyvatele a/ k předmětným pozemkům činí 1/2, podíl nabyvatele b/ 1/4 a podíl nabyvatele c/ 1/4. Celková hodnota převáděných pozemků je 176 310,83 Kč (bod I. výroku rozsudku okresního soudu) a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení (bod II.).

2. V odůvodnění svého rozsudku okresní soud shrnul procesní podání účastníků, podal přehled ve sporu provedených důkazů a skutkových zjištění z nich učiněných; připomněl současně svůj částečný rozsudek ze dne 22. 9. 2022, č. j. 6 C 27/2020-953, kterým žalobu zamítl co do pozemků p. č. 1943 v k. ú. Turnov, p. č. 135/1 v k. ú. Bystrá nad Jizerou a p. č. 578/1 v k. ú. Kacanovy, po jehož vydání žalobci rozšířili žalobu o pozemky p. č. 1461/1 a 1461/2 v k. ú. Lomnice nad Popelkou, přičemž ohledně pozemku p. č. 1461/1 vzali následně žalobu zpět a okresní soud při jednání 18. 8. 2022 řízení v této části zastavil podle § 96 zákona

č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen „o. s. ř.“). Okresní soud dále citoval ust. § 11a odst. 1 zák. č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, v platném znění (dále jen „zákon o půdě“).

3. Vycházel z toho, že žalobci jsou oprávněnými osobami k uspokojení restitučního nároku podle § 4 zákona o půdě. Sporná byla výše restitučního nároku, který žalovaná ocenila na částku 129.940,57 Kč u a/ žalobce a 129.940,57 Kč u JUDr. Miroslavy Boháčové, jejímiž právními nástupci jsou podle usnesení Okresního soudu pro Prahu-západ pod č. j. 20 D 721/2014-520 b/ a c/ žalobci. Naproti tomu žalobci na základě znaleckého posudku č. 528/23/2019 tvrdí, že jejich restituční nárok je ve výši 8.304.364 Kč, tj. 4.022.241,43 Kč u a/ žalobce a 2.011.120,72 Kč u každého z b/ a c/ žalobců. Nesprávné ocenění restitučního nároku a setrvání na takovém ocenění i po předložení příslušné územně plánovací dokumentace a znaleckého posudku je bezpochyby nutno považovat za svévolný postup ze strany žalované, zakládající možnost domáhat se převodu vhodného pozemku i mimo veřejnou nabídku. Okresní soud odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu pod sp. zn. 28 Cdo 1964/2017, podle kterého lze postup žalované označit za přinejmenším liknavý v případě, že i přes aktivní přístup žalobců bez ospravedlnitelného důvodu ztěžovala jejich uspokojení zásadně předpokládaným postupem (tj. prostřednictvím veřejné nabídky pozemků) nesprávným oceněním restitučních nároků, následkem čehož se ocitla v mnohaletém prodlení s uspokojením restitučního nároku. V daném případě byl k prokázání správné výše restitučního nároku předložen k důkazu znalecký posudek od prof. Ing. Renáty Schneiderové Heralové, Ph.D., ze dne 20. 9. 2019, č. 528/23/2019, podle kterého činí restituční nárok a/ žalobce 4.152.182 Kč a každého z b/ a c/ žalobců 2.076.091 Kč. Znalce vyšla při zjištění administrativní ceny pozemků z regulačních plánů státní regulační komise vydaných pro jednotlivé části Prahy v 30. letech minulého století podle zákona č. 88/1920 Sb., které byly postupně nahrazovány územně plánovací dokumentací podle zákona č. 84/1958 Sb., o územním plánování. Do doby nahrazení však byly tyto regulační plány užívány jako podklad i v rámci územních řízení za účinnosti zákona č. 84/1958 Sb., a proto znalkyně ocenila pozemky určené pro zástavbu částkou 250 Kč/m² a nestavební podle BPEJ. Důvody pro srážky podle příl. 7 vyhlášky č. 182/1988 Sb. neshledala. Žalovaná ke zpochybnění správnosti posudku č. 528/23/2019 předložila posudek Ing. Pavla Pelce ze dne 28. 7. 2021, č. 670/2020, který shodně pozemky ocenil v částce 2.196.604 Kč, z čehož plyne výše restitučního nároku a/ žalobce 1.098.302 Kč a b/ a c/ žalobců 549.151 Kč u každého z nich. Znalec uvedl, že znalkyně v posudku č. 528/23/2019 nesprávně vycházela pouze z regulačních plánů a opomenula existenci Směrného územního plánu z r. 1948, podrobného územního plánu z r. 1962 a účelu odňatých pozemků. K výši restitučního nároku byly předloženy dva znalecké posudky, přičemž posudek Ing. Pelce předložila sama žalovaná a byl vyhotoven na její zadání. V souladu s posudkem Ing. Pavla Pelce učinil okresní soud logickou úvahu, že restituční nárok a/ žalobce představuje přinejmenším 1.098.302 Kč a b/ a c/ žalobců 549.151 Kč u každého z nich. Takový závěr není v rozporu s posudkem prof. Ing. Renáty Schneiderové Heralové, Ph.D., který restituční nárok žalobců ocenil v ještě vyšší částce, ani s ostatními důkazy předloženými žalovanou v podobě dobových fotografií a územních plánů z r. 1964 a 1971. Z nich žalovaná dovozuje, že k faktické realizaci výstavby došlo až mnohem později po vyvlastnění předmětných pozemků ze strany státu, kdy již byla v platnosti jiná, pozdější územně plánovací dokumentace, podle které bylo při výstavbě postupováno. Tato argumentace je podle okresního soudu nesprávná. Pro ocenění pozemku jako stavebního není významné, zda a kdy k výstavbě skutečně došlo a zda to bylo již podle nově přijaté územně plánovací dokumentace, nýbrž je rozhodující pouze skutečnost, že v době přechodu na stát byl pozemek dle regulačního plánu Státní regulační komise či jiné územně plánovací dokumentace způsobilý k výstavbě. Možnost využít pozemek i jinak než pouze pro zemědělské účely, dává předmětným pozemkům další kvalitu nad rámec pouhého

zemědělského využití, kterou je nutno finančně ocenit. Protože oba znalci vycházeli při vypracování posudků z veřejných podkladů či podkladů, které bylo možno u příslušných orgánů vyžádat či vyhledat, nelze odmítnutí přecenění nároku ze strany žalované v dopisu ze dne 13. 12. 2019 s odůvodněním, že regulační plány již nebyly platnou územně plánovací dokumentací, považovat za odpovídající snahu žalované dobrat se správného ocenění pozemků. Nic také nebránilo žalované, aby znalecký posudek k ocenění pozemků nechala zpracovat již dříve a projevila snahu otázku přecenění odpovídajícím způsobem vyřešit. Navíc sama žalovaná ve svém podání ze dne 28. 5. 2021 uvádí, že pozemky PK (rozuměj: pozemkový katastr) 4673, 4741, 4746, 4748, 4702, 4672, 4675 a 4697 v k. ú. Smíchov byly podle plánu Státní regulační komise určeny k výstavbě rodinných domů.

4. Z uvedeného okresní soud dovodil, že se žalovaná nesprávným oceněním nároku a nedůvodným odmítnutím žádosti žalobců o přecenění nároku podložené znaleckým posudkem zpronevěřila svému úkolu uspokojit restituční nároky v plné výši a bez zbytečného prodlení. Proto shledal na straně žalované svévolný postup, v důsledku čehož se žalobci jako oprávněné osoby ani přes svůj aktivní přístup v podobě velkého množství přihlášek do veřejné nabídky nemohli domoci svých práv. Nesprávným oceněním totiž žalovaná jednoznačně a nedůvodně (rozuměj svévolně) bránila žalobcům v plné nápravě majetkových křivd, když jejich žádosti o převod pozemků vyřazovala z veřejné nabídky z důvodu nedostatečné výše nároku k započtení na kupní cenu. Žalobci zcela důvodně a v souladu s legitimním očekáváním spoléhali na správnost závěru žalované jako státního orgánu, která byla povinna zjistit restituční nárok ve správné výši. Jestliže následně po několika letech (opět zcela důvodně) požádali o přezkoumání výše nároku a byli ze strany žalované odmítnuti (dokonce i poté, co jí byl předložen posudek prof. Ing. Schneiderové Heralové, Ph.D.), pak v jejich postupu nelze spatřovat žádné pochybení a nemožnost uspokojení restitučního nároku z veřejné nabídky je dána výlučně nesprávným oceněním ze strany žalované. Nadto byl Ing. Pelcem vypracován Dodatek č. 1 posudku 669/2020 na ocenění podílu Kateřiny Princové, která je právní nástupkyní původních vlastníků pozemků, jež jsou rovněž předmětem restitučního nároku žalobců s výjimkou pozemků PK 614 a 615/1 v k. ú. Prosek, kdy navíc byly oceněny pouze pozemky PK 4676, 4756, 4753 a 4742 v k. ú. Smíchov. Na rozdíl od původního posudku znalec zvýšil cenu předmětných pozemků z 6.061.230,23 Kč na 12.146.697,33 Kč, přičemž cena pozemků PK 4676, 4756, 4753 a 4742 v k. ú. Smíchov se oproti původnímu posudku nezměnila a je v porovnání s celkovým nárokem minimální (436,60 Kč, 5.577,75 Kč, 5.750 Kč a 453 Kč). Z logiky věci tak došlo i k zhodnocení nevydaných pozemků ve prospěch žalobců z původního odhadu Ing. Pelce ve výši 2.196.604 Kč na dvojnásobek.
5. Dále okresní soud v odůvodnění rozsudku vysvětlil, jak byly oceněny vydávané pozemky a porovnal jejich cenu s výší neuspokojeného nároku žalobců vůči žalované. V tomto směru uzavřel, že se žalobci domáhají převodu náhradních pozemků v ceně 176.310,83 Kč, nepřesahující dosud neuspokojenou část nároku ve výši minimálně 1.060.802,38 Kč. Přesnou výši restitučního nároku nezkoumal a po zodpovězení dílčí otázky o svévolném postupu žalované při uspokojování restitučního nároku žalobců, zakládající jejich oprávnění domáhat se žalobou nahrazení projevu vůle žalované s bezúplatným převodem jimi vybraných pozemků mimo veřejnou nabídku, se zabýval otázkou, zda jsou žalobou požadované pozemky vhodné k převodu a zda tomu nebrání nějaká faktická či zákonná překážka. Takovou překážku neshledal. Žalovanou vznesenou námitku promlčení měl za nedůvodnou, odkázal na usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 24. 1. 2018, sp. zn. 28 Cdo 4173/2017. Za bezvýznamné považoval okresní soud opravné rozhodnutí Pozemkového úřadu č. j. PÚ 608/01 ze dne 29. 3. 2022, podle kterého bylo původní rozhodnutí ze dne 28. 2. 2001 o tom, že žalobci nejsou vlastníky parcely č. PK 4748 o výměře 14.842 m², nahrazeno správným zněním, že žalobci nejsou vlastníky parcely č. PK 4748 o výměře 203 m².

Neuspokojená část nároku by i v případě menší nevydané výměry PK 4748 činila cca 719.797 Kč, což vzhledem k hodnotě požadovaných pozemků ve výši 176.310,83 Kč nemůže být ani v případě plného vyhovění žalobě překročeno.

6. O nákladech řízení okresní soud rozhodl podle § 142 odst. 1, § 146 odst. 1 a § 151 odst. 1, 2 o. s. ř. Uvedl, že žalobci byli v řízení úspěšní co do čtyř pozemků, ohledně tří pozemků byla jejich žaloba zamítnuta a ohledně jednoho pozemku vzali žalobu zpět z důvodu chystané změny územního plánu. Co do poloviny požadovaných pozemků tedy byli úspěšní a v druhé polovině měli neúspěch. Rovněž hodnota pozemků, v nichž bylo žalobě vyhověno (176.310,83 Kč), je přibližně stejná jako hodnota pozemků, u kterých nebyli žalobci úspěšní (197.571,64 Kč). Proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci se domáhali přiznání nákladů řízení v plné výši s ohledem na specifický charakter žaloby a zjištění, že postup žalované byl skutečně liknavý a svévolný, což vedlo žalobce k podání žaloby, ve které byla prokázána oprávněnost k převodu náhradních pozemků. Podle okresního soudu však má žalobce i v řízení o nahrazení projevu vůle s převodem náhradních pozemků elementární odpovědnost vybrat k převodu vhodné pozemky, kdy již v tomto směru byla přijata a publikována rozsáhlá judikatura ohledně parametrů pozemků vhodných k takovému převodu. Jestliže však v posuzovaném případě žalobci vybrali pozemky, které soud shledal k převodu nevhodné, jsou povinni nést náklady řízení, které by jinak protistraně nevznikly. To se vztahuje i ke zpětvzetí žaloby ohledně pozemku p. č. 1461/2. Žalobci podali návrh na rozšíření žaloby o tento pozemek v podání ze dne 26. 11. 2021. Při zpětvzetí poukázali na chystanou změnu územního plánu, avšak z webových stránek města Lomnice nad Popelkou vyplývá, že návrh změny územního plánu byl zveřejněn také v listopadu r. 2021 – tudíž informace o změně byla dohledatelná jednak při podání návrhu na změnu žaloby, tak i do té doby, než byla změna žaloby připuštěna usnesením pod č. j. 6 C 27/2020-1198 ze dne 21. 6. 2022. Zavinění ohledně zastavení části řízení týkající se daného pozemku tak leží na straně žalobců, což s sebou nese povinnost hradit náklady řízení, neboť žalovaná musela v důsledku rozšíření a připuštění změny žaloby vyhledat informace o pozemku ke zjištění jeho převoditelnosti.
7. Proti rozsudku okresního soudu se odvolala žalovaná. Učinila tak z důvodů vymezených v § 205 odst. 2 písm. c/, e/ a g/ o. s. ř. Namítala, že řízení je postiženo jinou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, že okresní soud dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním a že rozhodnutí soudu prvního stupně spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Nesouhlasila se závěrem okresního soudu o liknavém a svévolném postupu žalované. Nesporovala, že v r. 2019 žalobci vznesli požadavek na přecenění jejich restitučního nároku, a to na základě jimi předloženého znaleckého posudku č. 528/23/2019 ze dne 20. 9. 2019, vypracovaného prof. Ing. Schneiderovou Heralovou, Ph.D. Důvody, pro které nebylo a stále není možné ze strany žalované závěry v žalobci předloženém znaleckém posudku akceptovat, byly žalobcům sděleny nejen v rámci vyřízení jejich žádosti o přecenění jejich restitučního nároku, ale také následně i v průběhu soudního řízení. Skutečnost, že žalovaná odmítla přecenit restituční nárok žalobců pouze na základě jimi předloženého znaleckého posudku, který je nesprávný a neúplný, nemůže svědčit o svévoli žalované. Žalovaná je naopak toho názoru, že pokud by bez výhrad znalecký posudek žalobců akceptovala a na základě něho přecenila jejich restituční nárok, jednala by v rozporu s péčí řádného hospodáře. Žalovaná sama v přiměřené době předložila oponentní znalecký posudek č. 670/2020 ze dne 28. 7. 2021, vypracovaný Ing. Pavlem Pelcem, ze kterého vyplývá, že cena pozemků tvrzená žalobci v žalobě, a tedy v jimi předloženém znaleckém posudku, je zásadním způsobem nadhodnocena. Cena nevydaných pozemků dle znaleckého posudku prof. Ing. Schneiderovou Heralové, Ph.D., je téměř čtyřnásobně vyšší než cena dle znaleckého posudku Ing. Pelce. Je zřejmé, že na základě takto nesprávného podkladu nemohla žalovaná

restituční nárok žalobců bez dalšího přecenit. Žalovaná poukázala na usnesení Ústavního soudu ze dne 2. 6. 2020, sp. zn. III. ÚS 3370/19, a na usnesení ze dne 28. 7. 2020, sp. zn. IV. ÚS 1815/20. Nelze přičítat k tíži žalované či spatřovat v tomto její svévoli, že restituční nárok žalobců nebyl po téměř třiceti letech uspokojen, když žalovaná byla přesvědčena, že tento již uspokojen byl v r. 2012 v rámci veřejných nabídek. Pokud jde o účast žalobců ve veřejných nabídkách po r. 2019 (včetně), nejednalo se o žádné velké množství žádostí, jak nesprávně uzavřel soud prvního stupně, ale toliko o jednotky žádostí. Žalovaná dále poukázala na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 28. 4. 2021, sp. zn. 28 Cdo 822/2021. Zdůraznila, že spor o ocenění restitučního nároku žalobců nemá být řešen výjimečnou cestou žalob o nahrazení projevů vůle podanou v desítce případů, ale měl by být případně řešen toliko určovací žalobou o určení výše restitučního nároku, když žalovaná jedná ve vztahu k žalobcům aktivně, a nikoliv liknavě či snad svévolně, neboť má k dispozici odlišné znalecké závěry. V další části svého odvolání žalovaná znovu přednášela výhrady ke znaleckému posudku prof. Ing. Schneiderové Heralové, Ph.D., a v té souvislosti namítala i nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí. Žalovaná tento znalecký posudek považuje za zjevně nesprávný a neúplný. Ani odůvodnění znalkyně učiněné v rámci její znalecké výpovědi při jednání dne 20. 4. 2021 u Okresního soudu v Blansku ve věci sp. zn. 12 C 247/2019 či při jednání Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou ve věci sp. zn. 12 C 33/2020 dne 13. 10. 2020 nelze považovat za úplné, vnitřně nerozporné a za přesvědčivé. K aplikaci zákonného ustanovení § 17 zákona č. 84/1958 Sb. se znalkyně nebyla schopna dostatečně vyjádřit, nepřesvědčivý je její závěr o nenaplnění podmínek pro aplikaci srážky dle přílohy č. 7 oceňovací vyhlášky. Znalkyně při svých závěrech vychází z několika obecných východisek, odmítá aplikovat některé srážky v případě „předpokladu zastavění a jejich vybudování“, když nemá „absolutní jistotu“ o naplnění jednotlivých atributů a z důvodu „logiky“. Nesprávná je úvaha znalkyně, že nevydané pozemky byly určeny k zastavění rodinnými domy v zahradách, a proto muselo být předpokládáno, že domy budou napojeny na vodovod, kanalizaci, rozvod elektřiny a bude zde vybudována občanská vybavenost, když pouze z tohoto důvodu (předpokladu) žádné srážky za inženýrské sítě a nepřiměřené docházkové vzdálenosti neaplikovala, což je v rozporu se skutečným stavem nevydaných pozemků v době odnětí a principem ekvivalence. Žalovaná v této souvislosti poukázala i na právní závěry rozsudku Nejvyššího soudu ČR pod sp. zn. 28 Cdo 3037/2021 ze dne 23. 11. 2021. Míra důkazu, resp. aplikovatelnost důkazního standardu absolutní jistoty v civilním soudním řízení, byla již dávno v minulosti jako nedosažitelná vyloučena a evropské moderní civilní řády stojí na míře důkazu tzv. praktické jistoty či vysoké míry pravděpodobnosti. Žalovaná odkázala na nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 8. 2014, sp. zn. I. ÚS 173/13. Zopakovala dále, že na pozemky odňaté právní předchůdkyní žalobců – k datu jejich převodu na stát – se nemohla vztahovat výše citovaná územně plánovací dokumentace, když tato byla zákonem č. 84/1958 Sb. s účinností od 1. 1. 1959 zrušena. Klíčové pro právní posouzení předmětné věci dle žalované je, že spoluvlastnické právo k předmětným nevydaným pozemkům v k.ú. Prosek, Smíchov a Košíře přešlo na stát ke dni 31. 3. 1960 a 9. 12. 1963, tj. charakter nevydaných pozemků je třeba posuzovat k tomuto datu. Námitka žalované ohledně nepoužitelnosti RP Prosek, Smíchov a Košíře po 1. 1. 1959 nebyla okresním soudem řádně vypořádána a tento soud rovněž nevypořádal řádně námitku žalované, že samotná existence územního plánu ještě nesvědčí o stavebním charakteru nevydaného pozemku. Napadené rozhodnutí je tak v tomto ohledu nepřezkoumatelné a tedy nesprávné. Ze strany žalované byl v průběhu řízení variantně předložen znalecký posudek Ing. Pelce, který na rozdíl od prof. Ing. Schneiderové Heralové, Ph.D., posuzoval charakter žalobcům odňatých a nevydaných pozemků komplexně, když zkoumal mimo jiné naplnění kritérií vymezených v judikatuře dovolacího soudu, tj. zabýval se jednak průběhem faktické výstavby na předmětných pozemcích, účelem, za kterým byly předmětné pozemky odňaty, a zohlednil i jiné dobové dokumenty, na jejichž

základě posoudil charakter daných pozemků ke dni jejich odnětí. Znalec Ing. Pelc se v rámci svého znaleckého posudku rovněž zabýval otázkou aplikovatelnosti jednotlivých srážek dle přílohy č. 7 oceňovací vyhlášky, když na základě historických dokladů shledal důvody pro aplikaci celé řady srážek předvídaných přílohou č. 7 oceňovací vyhlášky, to na rozdíl od shora jmenované znalkyně. Soud prvního stupně se podrobněji nezabýval otázkou věcné správnosti znaleckých posudků, tj. znaleckého posudku prof. Ing. Schneiderové Heralové, Ph.D., a znaleckého posudku Ing. Pelce, neboť vyšel z toho, že zůstatek nároku žalobců je při zohlednění znaleckého posudku Ing. Pelce dostatečný k vydání v řízení požadovaných náhradních pozemků, respektive jejich části. Soud prvního stupně se však nikterak nevypořádal s námitkou žalované ohledně nepoužitelnosti regulačních a zastavovacího plánů po 1. 1. 1959; tuto námitku žalované je přitom považovat za zcela zásadní, neboť má zásadní vliv na správnost postupu uvedené znalkyně. Soud prvního stupně měl předmětnou námitku vypořádat, neboť toto nelze za dané situace obejít tím, že soud pouze odkáže na hodnotu určenou znalcem Ing. Pelcem. Žalovaná ze všech rozvedených důvodů navrhla rozsudek okresního soudu změnit tak, že žaloba bude zamítnuta.

8. Žalobci se odvolali proti výroku II. rozsudku okresního soudu o nákladech řízení. Ohradili se proti právnímu názoru, kterým okresní soud nákladové rozhodnutí odůvodnil. Uvedli, že v době, kdy vybírali pozemky k uplatnění svého práva v soudním řízení, nebyly a ani nemohly být známy překážky převoditelnosti předmětných pozemků, které byly soudem zjištěny až na základě provedeného místního šetření, při kterém byl zjištěn faktický stav těchto pozemků, jež byl zjištěn také na základě soudem provedeného výslechu žalovanou označených svědků. Tato zjištění provedená okresním soudem v průběhu soudního řízení jsou skutečnosti, které dle názoru žalobců nemohou být přisuzovány k jejich tíži, když je žalobci při výběru těchto pozemků z veřejně dostupných zdrojů zveřejňovaných žalovanou ohledně pozemků v jejím vlastnictví a správě, nemohou zjistit. Je zapotřebí také vzít v úvahu, že na rozdíl od žalované, nemají žalobci k dispozici rozsáhlý personální aparát, který spravuje předmětné pozemky, ani technické vybavení, které má stát k dispozici včetně neomezených finančních možností, kdy toto vše žalobci postrádají. Rozhodnutí okresního soudu ohledně nákladů neodpovídá žádnému, doposud vydanému pravomocnému rozhodnutí soudů v ČR v paralelních řízeních, které vedou žalobci se žalovanou, ani pravomocným rozhodnutím soudů v ČR v obdobných řízeních ohledně stejných pozemků. Některá tato rozhodnutí žalobci zmínili a připojili citace z jejich odůvodnění. Stran výše náhrady poukazovali žalobci kupř. na právní názor obsažený v rozsudku Okresního soudu v Blansku ze dne 29. 10. 2021, č. j. 12 C 247/2019-898, vydaném v paralelním řízení mezi žalovanou a žalobci, kde soud rozhodl o výši nákladů řízení počítanou z ceny požadovaných náhradních pozemků žalobci žalobou, kdy své rozhodnutí opřel o právní názor Nejvyššího soudu ČR uvedený v jeho usnesení ze dne 7. 5. 2018, sp. zn. 28 Cdo 6064/2017, z něhož vyplývá, že: „Jde-li o žalobu na projev vůle směřující ke vzniku právního jednání, jehož předmět je penězi ocenitelný (cena žalobou dotčených pozemků), nelze pro účely stanovení tarifní hodnoty pře aplikovat žalovanou preferované ustanovení § 9 odst. 3 písm. b/ vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), nýbrž se jeví případným vycházet právě z hodnoty předmětu sporu, čili z výše ceny požadovaných pozemků.“ Žalobci dále zmínili argumentaci uvedenou v rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. 9. 2021, č. j. 25 C 32/2020-614, ve znění opravného usnesení Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 10. 11. 2021, č. j. 25 C 32/2020-661, a na něj navazující rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích; dále rozsudek Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou ze dne 16. 2. 2021, č. j. 12 C 33/2018-628, ve znění opravného usnesení téhož soudu ze dne 17. 3. 2021, č. j. 12 C 33/2020-634, který byl potvrzen rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 10. 2021, č. j. 25 Co 107/2021-962. Žalobci proto navrhli rozsudek okresního soudu ve výroku II. změnit tak, že žalovaná je povinna zaplatit jim na náhradu nákladů řízení částku ve výši 353.806,42 Kč včetně daně z přidané hodnoty.

9. Žalobci se ve vyjádření k odvolání žalované ztotožnili s výrokem I. rozsudku okresního soudu – tedy s rozhodnutím ve věci samé. V tomto rozsahu navrhli rozsudek okresního soudu potvrdit. Odvolání žalované měli za nedůvodné a účelové. Upozornili, že žalovaná argumentuje ve svých odvoláních, která podává do rozsudků soudů v paralelních řízeních, které vede se žalobci u jiných soudů v ČR, stále shodně ohledně neexistence svévolného a liknavého postupu při řešení restitučního nároku žalobců, ohledně výše jejich restitučního nároku určeného dle dobové územně plánovací dokumentace z 30. let minulého století, tj. předmětných regulačních a zastavovacích plánů, a to i přes to, že doposud všemi odvolacími soudy rozhodujícími v paralelních řízeních v této věci byl shledán její postup vůči žalobcům svévolný a liknavý v důsledku nesprávného ocenění odňatých pozemků a byl shledán správný postup znalkyně prof. Ing. Renáty Schneiderové Heralové, Ph.D., při oceňování odňatých pozemků dle předmětných regulačních a zastavovacích plánů z 30. let minulého století. Žalobci připojili přehled dosud takto vydaných soudních rozhodnutí, jakož i rozhodnutí vydaných ve sporech vedených mezi žalovanou a Kateřinou Princovou, majících stejný skutkový základ. Žalobci souhlasili s okresním soudem, který v odůvodnění rozsudku uvedl, že chápe určitou obezřetnost žalované jako veřejného orgánu při správném ocenění restitučního nároku. Nemůže ale obstát závěr žalované o výši restitučního nároku žalobců v částce 259.881,12 Kč, na kterém mimochodem stále svéhlavě setrvává i přes vydaná soudní rozhodnutí. Žalobci rekapitulovali jimi podané přihlášky do veřejných nabídek, vyjádřili nesouhlas s argumentací žalované ohledně přecenění nároku žalobců. Uvedli, že zcela důvodně a v souladu s legitimním očekáváním spoléhali na správnost závěru žalované jako státního orgánu, který byl povinen zjistit restituční nárok ve správné výši. Jestliže následně po několika letech (opět zcela důvodně) požádali o přezkoumání výše nároku a byli ze strany žalované odmítnuti (dokonce i poté, co jí byl předložen posudek prof. Ing. Schneiderové Heralové, Ph.D.), pak v jejich postupu nelze spatřovat žádné pochybení a nemožnost uspokojení restitučního nároku z veřejné nabídky je dána výlučně nesprávným oceněním ze strany žalované. Žalovaná si znalecký posudek znalce Ing. Pavla Pelce nechala vypracovat až po cca 1 roce po zahájení soudního řízení se žalobci v této věci. Dle jejich názoru je zákonnou povinností žalované řádné uspokojení jejich restitučního nároku v přiměřené lhůtě, kdy je tedy její povinností i provedení správného ocenění jejich restitučního nároku, a to dle znaleckého posudku, který si mohl zadat vypracovat kdykoliv před zahájením soudního řízení v této věci. Jestliže žalovaná odkazuje na svoji zákonnou povinnost postupu v souladu s péčí řádného hospodáře při správě majetku ve vlastnictví státu, tak dle názoru žalobců, pokud již byla znaleckým posudkem č. 670/2020 znalce Ing. Pavla Pelce určena výše restitučního nároku žalobců ve výši 2.196.604 Kč, kterou žalobci sporují, tak by žalovaná měla nyní přinejmenším tuto přeceněnou výši restitučního nároku žalobců uznat, a ne nadále tvrdošijně setrvávat na původní výši restitučního nároku žalobců, kterou žalovaná uvádí v přehledech restitučních nároků oprávněných osob. Námitka žalované týkající se nepřezkoumatelnosti rozsudku okresního soudu a nezkoumání správnosti obou znaleckých posudků předložených v tomto řízení je nedůvodná, neboť je to sama žalovaná, kdo předkládá v tomto řízení důkaz o výši restitučního nároku žalobců. Okresní soud rozhodl o převodu náhradních pozemků v hodnotě 176.310,83 Kč, po jejímž započtení oproti doposud nevypořádané výši restitučního nároku žalobců předložené žalovanou, nebude – i samotnou žalovanou tvrzená výše jejich restitučního nároku – uspokojena. Žalobci odkázali na svoji argumentaci v řízení již přednesenou a obhajující správnost jimi předloženého znaleckého posudku znalkyně prof. Ing. Renáty Schneiderové Heralové, Ph.D. Dále poukázali na nesprávnost argumentace žalované, podle které by tedy měl jakýkoli nový zákon o územním plánování automaticky rušit dosud platné územní plány. Takový výklad však zcela zjevně není správný. Územně plánovací dokumentace platí až do doby, než je nahrazena novou územně plánovací dokumentací. Nové zákony sice mohou upravovat povinnost přijímat nové typy územně plánovací dokumentace, ale pokud zároveň

neobsahují ustanovení rušící původní územně plánovací dokumentaci, tato nadále platí. Přijetí nové územně plánovací dokumentace typicky trvá i několik let. Takový postup je logický, protože v území nemůže dojít k letitému zamražení procesu umístování staveb v důsledku přijetí nového zákona.

10. Žalovaná ve vyjádření k odvolání žalobců vyjádřila nesouhlas s argumentací žalobců stran nákladového rozhodnutí. Soudní rozhodování o nákladech je podle žalované i v jiných řízeních závislé na posouzení úspěchu a neúspěchu stran sporu. Prvostupňový soud v této věci odůvodnil nákladové rozhodnutí podrobně a správně, zohlednil částečný neúspěch žalobců. Úspěch žalobců – nahlíženo počtem jimi požadovaných náhradních pozemků i jím nakonec uspokojeného nároku – byl asi v rozsahu jedné poloviny. Zvažovat je přitom zapotřebí nejen zamítnutou část žaloby, ale rovněž zastavení části řízení v důsledku částečného zpětvzetí žaloby, procesně zaviněného žalobci. Žalovaná upozornila, že v důsledku procesního postupu žalobců jí část nákladů vznikla zbytečně. Pokud by žalobci byli dostatečně obezřetní, nemusely tyto náklady vzniknout.
11. Krajský soud jako soud odvolací po zjištění, že odvolání podaly osoby k tomu oprávněné, včas a že se jedná o odvolání přípustná (§ 201, a contr. § 202, § 204 odst. 1 o. s. ř.), přezkoumal rozsudek okresního soudu včetně řízení jeho vydání předcházejícího, přihlížel přitom k možným vadám, ke kterým je povinen přihlížet (§ 212 a § 212a o. s. ř.), při jednání (§ 214 odst. 1 o. s. ř.) a dospěl k závěru, že odvolání žalované není důvodné, odvolání žalobců shledal opodstatněným.
12. Odvolací soud souhlasí se závěry soudu prvního stupně uvedenými v odůvodnění přezkoumávaného rozsudku a vztahujícími se k věci samé. Prvostupňový soud podle ust. § 6, 120 a 153 odst. 1 o. s. ř. úplně a řádně zjistil skutkový stav, provedené důkazy hodnotil v souladu s ustanovením § 132 o. s. ř. a vyvodil z nich adekvátní právní závěry. Na odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí ve vztahu k věci samé proto odvolací soud odkazuje a k odvolacím námitkám zaujímá následující stanovisko.
13. Podle § 11a odst. 1 zák. č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (pod dříve zavedenou zkratkou „zákon o půdě“), podle něhož oprávněným osobám uvedeným v § 4, kterým podle tohoto zákona nelze vydat pozemek odňatý způsobem uvedeným v § 6 odst. 1 a 2, převádí pozemkový fond jiné pozemky na základě veřejných nabídek, není-li dále stanoveno jinak. Osoby, na které právo oprávněné osoby na bezúplatný převod jiného pozemku přešlo děděním, se pro účely tohoto zákona považují za oprávněné osoby.
14. Nejprve se odvolací soud zabýval výhradou žalované, že rozsudek okresního soudu je nepřezkoumatelný. K tomu odvolací soud uvádí, že měřítkem toho, zda je rozhodnutí soudu prvního stupně přezkoumatelné, nejsou požadavky účastníků či odvolacího soudu na náležitosti odůvodnění rozhodnutí, ale především zájem účastníků řízení na tom, aby mohli náležitě použít v odvolání proti tomuto rozhodnutí odvolací důvody. I pokud by rozhodnutí soudu prvního stupně zcela nevyhovovalo všem požadavkům ustanovení § 157 odst. 2 o. s. ř., pak by jej nebylo možno považovat za nepřezkoumatelné, jestliže případné nedostatky odůvodnění nebyly – podle obsahu odvolání – na újmu uplatnění práv odvolatele (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 25. 6. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2543/2011, publikovaný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod R 100/2013). V posuzované věci odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně vytvářelo více než dostatečnou oporu k tomu, aby žalovaná mohla v odvolání proti němu uplatnit odvolací důvody uvedené v ust. § 205 odst. 2 o. s. ř. a již proto nelze tento rozsudek považovat za nepřezkoumatelný. Odvolací soud dodává, že odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí v této věci zcela odpovídá požadavkům kladeným na odůvodnění rozhodnutí ve věci samé ustanovením § 157 odst. 2 o. s. ř.

15. Žalovaná dále zpochybňovala závěr okresního soudu o jejím liknavém přístupu při uspokojování nároků žalobců a závěr o výši jejich nároku. Odvolací soud předesílá, že se zřetelem k principu vyjádřenému v ustanovení § 13 o. z. nemohlo být důvodně očekáváno, že tato právní věc bude odvolacím soudem rozhodnuta jinak než věc vedená mezi stejnými účastníky před odvolacím soudem pod sp. zn. 25 Co 107/2021, před soudem dovolacím pak pod sp. zn. 28 Cdo 719/2022. Lze shrnout, že rozhodovací praxe Nejvyššího soudu ČR (jež reflektuje i judikaturu Ústavního soudu – srovnej zejména náleze ze dne 4. 3. 2004, sp. zn. III. ÚS 495/02, publikovaný pod č. 33/2004 ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, náleze ze dne 30. 10. 2007, sp. zn. III. ÚS 495/05, publikovaný pod č. 174/2007 ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, či náleze pléna Ústavního soudu ze dne 13. 12. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 6/05, publikovaný pod č. 531/2005 Sb.) je ustálena v závěru, že v případě liknavého, svévolného či diskriminujícího postupu žalované (jež je nástupkyní Pozemkového fondu ČR a jejíž práva a povinnosti vykonává Státní pozemkový úřad) může oprávněná osoba nárok uplatnit u soudu žalobou na vydání konkrétního vhodného pozemku, aniž by důvodnost takové žaloby bylo lze vázat na podmínku jeho zahrnutí do veřejné nabídky, a že takový postup (jenž je výrazem zásady *vigilantibus iura scripta sunt*) nelze vůči ostatním oprávněným osobám pokládat za diskriminující. Je přitom jen věcí žalované, aby měla technicky řádně zpracována data o pozemcích, jež může nabízet k převodu, a aby k příslušným nabídkám přistupovala bez prodlení. Nesnáze při vyřizování nároků vyplývajících z restitučních právních předpisů nesmí státní orgán přesouvat na osoby oprávněné a nemůže těmito těžkostmi – ať už jsou jakéhokoliv charakteru – odůvodňovat nedostatky ve svém postupu (k tomu srovnej především rozsudek velkého senátu Občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2009, sp. zn. 31 Cdo 3767/2009, uveřejněný pod č. 62/2010 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).
16. Judikatura dovolacího soudu je přitom rovněž ustálena v závěru, že jako přinejmenším liknavý (ba až svévolný) lze kvalifikovat i takový postup žalované (a jejího právního předchůdce – Pozemkového fondu ČR), jímž bez ospravedlnitelného důvodu ztěžovala uspokojení nároku oprávněné osoby zásadně předpokládaným postupem (tj. prostřednictvím veřejné nabídky pozemků) nesprávným ohodnocením nároku, tj. nesprávným určením ceny oprávněné osobě odňatých a nevydaných pozemků (srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 6. 2016, sp. zn. 28 Cdo 155/2016) a kdy proto nebylo možno na oprávněné osobě spravedlivě požadovat další účast ve veřejných nabídkách (srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 5. 2017, sp. zn. 28 Cdo 837/2017, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 8. 2015, sp. zn. 28 Cdo 1117/2015). V rozhodovací praxi Nejvyššího soudu ČR se současně připomíná, že zjišťování a hodnocení rozhodujících skutečností o krocích oprávněné osoby, jakož i postupu státu (i při zohlednění postupu předchůdce žalované – Pozemkového fondu ČR) je především otázkou skutkových zjištění, jejichž nalézání je úkolem soudů nižších stupňů (kdy při přezkumu právního posouzení věci je třeba zabývat se tím, nejsou-li úvahy soudu – o tom, zda jde o postup liknavý, diskriminační, nebo nesoucí znaky libovůle či svévole – nepřiměřené); srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 6. 2015, sp. zn. 28 Cdo 5389/2014, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 10. 2015, sp. zn. 28 Cdo 1787/2015, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 10. 2015, sp. zn. 28 Cdo 1540/2015. Samotná skutková zjištění přitom dovolacímu přezkumu podrobit nelze a jejich vady (viz námítka, že žalobci před zahájením soudního řízení nevyzvali žalovanou k přecenění restitučního nároku) nemohou založit přípustnost dovolání (na přípustnost dovolání lze usuzovat toliko prostřednictvím jediného způsobilého dovolacího důvodu podle ustanovení § 241a odst. 1 o. s. ř.); k tomu přiměřeně srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2394/2013, uveřejněné pod č. 4/2014 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek.

17. Závěry prvostupňového soudu o liknavém a svévolném postupu žalované při uspokojování restitučního nároku žalobců nejsou v této věci zjištěným okolnostem nikterak nepřiměřené; vychází ze zjištění, že v rozsahu evidované výše restitučního nároku se žalobci (resp. jejich právní předchůdci) účastnili veřejných nabídek náhradních pozemků a později sami aktivně usilovali o přecenění svého restitučního nároku, k čemuž opatřili i potřebné podklady, včetně znaleckého posudku. Žalovaná pak jejich požadavku nevyhověla, setrvala i nadále na jí provedené kvantifikaci nároku, čímž výrazným způsobem ztěžuje (ztěžovala) uspokojení restitučního nároku formou účasti žalobců ve veřejných nabídkách. Uplatňovaný restituční nárok tak vzdor aktivitě žalobců a jejich právních předchůdců zůstává po dobu celých třiceti let neuspokojen. Lpění žalované na zřejmě nesprávném ocenění nevydaných pozemků je přitom spojeno s nesprávným náhledem povinné osoby na potřebu nevydané pozemky ocenit jako nestavební, kterýžto nebyl zcela reflektován ani znalcem Ing. Pavlem Pelcem, jenž vypracoval oponentní znalecký posudek k posudku znalkyně prof. Ing. Renáty Schneiderové Heraldové, Ph.D., vyžádaného žalobci (k problematice ocenění nevydaných pozemků jako stavebních srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 10. 2021, sp. zn. 28 Cdo 2505/2021).
18. Žalovanou namítané vady znaleckého posudku prof. Ing. Renáty Schneiderové Heraldové, Ph.D., a hodnocení daného posudku v porovnání se znaleckým posudkem vypracovaným Ing. Pavlem Pelcem pak nejsou pro rozhodnutí věci významné. I ve světle posledně zmíněného posudku je totiž výše restitučního nároku žalobců ve výši, která vydávanými pozemky není zcela uspokojena. Odvolací soud tak v této souvislosti pouze odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu v závěru předchozího odstavce zmíněné, neboť v něm jsou žalovanou v odvolání nastolené otázky řešeny dovolacím soudem. Okresní soud řešil řadu dalších otázek, které byly mezi účastníky sporné (kupř. řešil námitku promlčení vznesenou žalovanou). Odvolací soud považuje závěry prvostupňového soudu za správné, odpovídající ustálené rozhodovací praxi. Při absenci odvolacích námitek pak nemá odvolací soud za potřebné, zevrubnou argumentaci prvostupňového soudu uvedenou v odůvodnění jeho rozsudku jakkoli doplňovat.
19. Odvolací soud z důvodů shora uvedených rozsudek okresního soudu ve výroku I., tedy ve věci samé, podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil.
20. Změnil jej podle § 220 o. s. ř. ve výroku nákladovém označeném bodem II. Vycházel přitom z právního názoru dovolacího soudu vtěleného do jeho usnesení ze dne 29. 3. 2022, sp. zn. 28 Cdo 719/2022, podle kterého je při výpočtu náhrady nákladů řízení ve sporech tohoto typu zapotřebí za tarifní hodnotu předmětu řízení považovat znalecky zjištěnou cenu vydaných náhradních pozemků. Pro účely stanovení výše náhrady nákladů řízení je pak ve sporech o uložení povinnosti státu uzavřít s restituentem smlouvu o bezúplatném převodu náhradních pozemků částka, odpovídající snížení dosud neuspokojeného restitučního nároku vydáním náhradních pozemků, která současně představuje součet ocenění jednotlivých pozemků. Podle přesvědčení odvolacího soudu se zde jedná o typ řízení, ve kterém nelze stanovit míru úspěchu žalující strany pouhým porovnáním množiny požadovaných náhradních pozemků, u kterých bylo žalobě vyhověno, s množinou pozemků, u kterých byla neúspěšná či u kterých vzala žalobu zpět (srov. usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 8. 2022, sp. zn. 19 Co 1005/2020). Z tohoto hlediska vzniklo žalobcům právo na náhradu nákladů, které v prvostupňovém řízení účelně vynaložili (§ 142 odst. 1 a 3 o. s. ř.). Tyto náklady jsou dány 13 úkony právní služby advokátky žalobců (za přípravu a převzetí věci, za účast u 5 jednání okresního soudu a za 7 písemných podání soudu /§ 11 odst. 1 písm. a, d, g/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb /advokátní tarif/, v platném znění /dále jen „AT“/) po 19.632 Kč (§ 7 bod 5., § 8 odst. 1 a § 12 odst. 4 AT) – tj. 255.216 Kč; dále k tomu náležejícími paušálními náhradami hotových výdajů po 300 Kč v celkové výši

11.700 Kč (§ 13 odst. 4 AT), náhradou za promeškaný čas (45 půlhodin po 100 Kč) v celkové výši 4.500 Kč (§ 14 odst. 1 písm. a/, 3 AT) a náhradou cestovních výdajů v celkové výši 13.750 Kč (§ 13 odst. 5 AT ve spojení se zákonem č. 262/2006 Sb., zákoník práce, v platném znění). Celkem se jedná o částku 285.166 Kč, k čemuž dále náleží 21% daň z přidané hodnoty podle § 137 odst. 3 o. s. ř., již je zástupkyně žalobců plátkyní (§ 14a odst. 1 AT). Žalobci tak celkem v prvostupňovém řízení účelně vynaložili náklady ve výši 345.051 Kč, z čehož podle poměru jejich neuspokojených restitučních nároků odpovídá náhrada ve výši 172.525,50 Kč přiznaná a/ žalobci a náhrada ve výši po 86.262,75 Kč přiznaná každému z b/ a c/ žalobců. Při stanovení místa a lhůty k plnění uložené náhradové povinnosti se odvolací soud přidržel ust. § 149 odst. 1 a § 160 odst. 1 o. s. ř.

21. O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. V odvolacím řízení byli zcela úspěšní žalobci, kteří se ubránili odvolání žalované ve věci samé a uspěli se svým odvoláním proti nákladovému rozhodnutí. V odvolacím řízení žalobci vynaložili náklady spočívající ve dvou písemných podáních soudu (tj. odvolání a vyjádření k odvolání žalované) a v účasti u odvolacího jednání (§ 7 bod 5., § 8 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. d, g/, § 12 odst. 4 AT) – celkem 51.984 Kč, dále ve třech paušálních náhradách hotových výdajů v celkové výši 900 Kč (§ 13 odst. 4 AT), v náhradě za promeškaný čas ve výši 1.000 Kč (§ 14 AT) a v náhradě cestovních výdajů ve výši 2.747 Kč (§ 13 odst. 5 AT ve spojení se zákonem č. 262/2006 Sb., zákoník práce, v platném znění), celkem 56.631 Kč, což je dále navýšeno o 21% daň z přidané hodnoty; tedy v souhrnné výši 68.523,50 Kč. Vycházejí z poměru restitučních nároků žalobců náleží a/ žalobci náhrada nákladů odvolacího řízení ve výši 34.262 Kč a každému z b/ a c/ žalobců po 17.131 Kč. Místo a lhůta k plnění uložené náhradové povinnosti opět vychází z ust. § 149 odst. 1 a § 160 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není odvolání přípustné.

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání v případě, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Dovolání proti tomuto rozsudku lze podat ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení k Nejvyššímu soudu České republiky se sídlem v Brně prostřednictvím Okresního soudu v Semilech.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí či nařízení exekuce.

Hradec Králové 2. února 2023

JUDr. Pavel Moravec v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Poláčková.

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 06.04.2023, ve výroku II. - III. vykonatelnosti dne 12.04.2023. Připojení doložky provedla Jana Krystanová dne 14.04.2023.